

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', thứ Sáu, ngày 06/02/2026.

PHẬT HỌC THƯỜNG THỨC

BÀI 333

TÀ CẢM VỚI TÀ, CHÁNH CẢM VỚI CHÁNH

Hàng ngày, khi chúng ta khởi tâm động niệm, nếu mỗi ý niệm đều hướng về giáo huấn của Phật Bồ Tát và Thánh Hiền thì nhất định chúng ta sẽ chiêu cảm được các Ngài. Chúng ta thường lầm tưởng rằng mình đang niệm Phật, ăn chay nghĩa là đã đạt được “*Chánh*”. Thực tế không hoàn toàn như vậy! Nếu tín tâm của chúng ta có một chút dao động thì tâm của chúng ta đã là tâm tà. Chữ “*Tà*” và “*Chánh*” ở đây cần được quán sát thông qua từng ý niệm của chính mình. Ý niệm của chúng ta có xác quyết hay không? Nếu ý niệm lung lay, chúng ta liền bị chiêu cảm bởi yêu ma quỷ quái.

Minh chứng là luôn có rất nhiều người tìm đủ cách để lung lạc những người xung quanh tôi. Thực tế cho thấy, khi không có mặt tôi, họ thường đến để lung lạc những người khác bởi vì họ biết tâm địa của những người đó dễ dàng bị lay động. Ngược lại, khi có mặt tôi, họ thường tránh né hoặc không dám nhắc đến những chuyện thị phi trước đó. Đó là vì tôi luôn giữ vững sự kiên định; chính sự kiên định ấy đã khiến họ phải khiếp sợ. Đối với yêu ma quỷ quái cũng tương tự, nếu chúng ta giữ được một tâm chí kiên định mạnh mẽ, chúng sẽ không dám đến gần. Hơn nữa, khi chúng ta có tâm kiên định mạnh mẽ, Long Thiên Hộ Pháp sẽ luôn hỗ trợ. Sở dĩ Long Thiên Hộ Pháp không hỗ trợ là vì tâm chúng ta chưa đủ kiên định.

Hòa Thượng từng kể một câu chuyện về vị tu hành được thần hộ pháp theo sát hộ trì nhiều năm. Thế nhưng, khi vị này vừa khởi lên ý niệm về “*danh văn lợi dưỡng*”, vị thần liền cảnh báo: “*Ông đã nổi lên ý niệm danh vọng lợi dưỡng, tôi sẽ không hộ pháp nữa*”. Nghe thấy lời nhắc nhở, vị tu hành cảm thấy vô cùng hổ thẹn. Chính nhờ tâm hổ thẹn và sám hối chân thành đó, thần hộ pháp biết được nên đã quay trở lại. Sau này, khi vị tu hành ngồi thiền bị rơi xuống vực, chính vị thần hộ pháp đã đỡ ông. Khi được hỏi tại sao trước đó nói đi rồi mà nay vẫn còn

ở đây, thần hộ pháp đáp rằng: “*Chính vì ông đã có ý niệm sám hối nên tôi quay lại*”.

Do đó, Hòa Thượng dạy chúng ta phải giữ chánh niệm phân minh, rõ ràng, tuyệt đối không để xen lẫn tà niệm - lúc muốn vãng sanh, lúc lại muốn sống lâu thêm một chút. Chúng ta nên tùy thuận mọi sự, mọi việc theo sự an bài của Phật Bồ Tát, các Ngài luôn ở bên cạnh chúng ta. Để chúng sanh dễ thấu hiểu, Hòa Thượng giảng rằng: “***Cơm ăn, áo mặc, nhà ở, lúc nào vãng sanh, lúc nào bệnh hay khỏe mạnh đều là sự an bài của Phật***”.

Trên Kinh Phật có một câu rất hay, đó là “***Pháp Nhĩ Như Thị***” - nghĩa là mọi sự vật, hiện tượng vốn dĩ đều vận hành như vậy. Ngài Lý Bình Nam thường dạy: “*Đáng đạo lạc như thế nào thì phải đạo lạc như thế đó; đáng sanh tử ra sao thì phải sanh tử như vậy; đáng tự tại như thế nào thì sẽ tự tại như thế ấy*”. Chúng ta tưởng rằng có ai đó an bài, sắp xếp cho chúng ta, nhưng thực tế không phải vậy, đó chỉ là cách lý giải để chúng ta dễ tiếp nhận hơn. Khi chúng ta đạt đến một tiêu chuẩn hay cấp độ nào đó, kết quả tương ứng sẽ xuất hiện. Vì vậy, nhà Phật có câu: “***Đắc đạo Bồ Đề, quy vô sở đắc***” (nghĩa là khi đạt đến đạo Bồ Đề thì không có cái gì để đạt cả vì nó đã vốn có sẵn đầy đủ viên mãn mọi thứ trong ta rồi).

Người thế gian thường lầm tưởng có ai đó đang chi phối, ban phước hay giáng họa, nhưng thực tế hoàn toàn không phải như vậy; tất cả đều là sự vận hành tự nhiên của nhân quả. Cho nên, điều quan trọng nhất với mỗi chúng ta là hằng ngày giữ vững tín tâm kiên định đối với giáo huấn của Phật Bồ Tát, Thánh Hiền và pháp môn tu học. Chúng ta không nên tùy tiện lắng nghe những lời bàn tán của “*ông sáu, bà tám*”. Nếu chúng ta dễ dàng tiếp nhận những lời nói đó và cho là đúng, nghĩa là chúng ta chưa thật sự tin Phật, tín tâm chưa kiên định. Mọi người hãy thử nghĩ xem, nếu không khéo đào thải, chọn lọc thông tin, chúng ta chẳng khác nào một “*đống rác*”. Dù không dùng điện thoại hay mạng xã hội nhiều, nhưng những thông tin lớn nhỏ vẫn thường xuyên tìm đến tôi thông qua thư điện tử, nhắn tin hay hình ảnh. Nếu chúng ta không biết cách gạt đục khơi trong, hằng ngày chúng ta sẽ chìm trong phiền não. Có những việc gọi là “*thâm cung bí sử*” không thể nói với ai, người ta cũng tìm đến kể với tôi. May mắn là khi họ nói ra, tôi đã khuyên họ không nên nói tiếp, vì điều đó sẽ làm nhiều người mất đi tín tâm.

Đó chính là cách chúng ta bảo vệ và trưởng dưỡng sơ phát tâm vốn còn mong manh, dễ vỡ.

Việc chúng ta học Phật và học chuẩn mực Thánh Hiền thực chất rất đơn giản: Hằng ngày hãy tự kiểm soát lại chính mình, xem tư cách và hành vi của bản thân có tương ứng với bậc Thánh Hiền hay không. Thời gian gần đây, tôi tặng cho mọi người hai chữ “*Quân tử*” để chúng ta cùng tự soi rọi lại chính mình, xem tư cách của bản thân đã tương ứng với một người quân tử hay chưa. Hòa Thượng dạy một điều hết sức đơn giản: “***Thấy lợi không màng, thấy khó dần thân***”. Đó chính là tư cách của người quân tử. Nếu chúng ta vẫn còn chìm đắm trong việc ăn uống, hưởng thụ thì rõ ràng chúng ta đang còn dính lợi. Tư cách của một người quân tử thì hằng ngày chúng ta nên ăn gì, nói gì và làm những việc gì? Các bậc Bồ Tát phải hằng ngày “*Niệm thiện pháp, tư duy thiện pháp, quán sát thiện pháp*”. Chúng ta tuy là đệ tử của Phật Bồ Tát nhưng dường như không tư duy, quán sát và chánh niệm mà chúng ta thường niệm những được mất, hơn thua, thành bại, tốt xấu. Tệ hại nhất chính là việc chúng ta luôn để tâm niệm dính mắc vào chuyện tốt và xấu của thế gian. Nếu chúng ta học Phật như vậy thì thật uổng phí.

Sống giữa thế gian, chúng ta phải là một công dân tuân thủ tuyệt đối pháp luật của quốc gia. Khi học Phật, chúng ta phải tuyệt đối tuân thủ giáo huấn của Phật. Học chuẩn mực của Thánh Hiền, chúng ta phải tuyệt đối tuân theo những chuẩn mực của Thánh Hiền. Nếu chúng ta làm được như vậy thì chỉ có tốt chứ không có xấu; khi đó, chúng ta cũng không cần phải đi xin lời khuyên của những người tự xưng là “*hóa thân của Phật*”.

Có một câu chuyện tưởng chừng như đùa nhưng rất đáng để chúng ta suy ngẫm. Có người hỏi Hòa Thượng: “*Kính bạch Hòa Thượng, Ngài xem con có thể vãng sanh được không?*”. Hòa Thượng đáp rằng: “***Việc này đâu cần hỏi ai, chính mình phải tự biết mình có thể vãng sanh hay không***”. Chúng ta phải tự biết thực lực của mình hơn là đi hỏi một người không có tu tập, hay tin vào những lời nói khoác lác không căn cứ. Hòa Thượng dạy rằng muốn biết mình có sẵn sàng sanh được không, hãy tự hỏi chính mình xem phiền não và vọng tưởng hằng ngày đã buông bỏ được bao nhiêu? Sự phân biệt và chấp trước đã buông xuống được mấy phần?

Trong bài giảng “***Kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo***”, Hòa Thượng đã nói rằng: “***Việc vãng sanh cũng có tiêu chuẩn rõ ràng. Nếu chúng ta thực hành được***

20% những lời dạy trong Kinh Vô Lượng Thọ thì sẽ đạt được mức thấp nhất là hạ phẩm hạ sanh; đạt 30% thì được hạ phẩm trung sanh; đạt 40% được hạ phẩm thượng sanh; đạt 50% được trung phẩm hạ sanh... cho đến khi làm được trọn vẹn 100% thì mới đạt thượng phẩm thượng sanh". Vậy thì, liệu có ai có thể phán quyết hay ban tặng sự vãng sanh cho chúng ta? Liệu có cần thiết phải tìm cầu sự ấn chứng từ người khác khi chính mình không rõ cảnh giới nội tâm của mình? Một tâm hồn theo tà niệm thì chắc chắn không thể vãng sanh, trái lại, nếu tâm giữ được chánh niệm phân minh thì người đó nhất định có thể vãng sanh.

Chúng ta cần đặc biệt chú ý đạo lý trong **“Thái Thượng Cảm Ứng Thiên”**: Tâm tà liền cảm ứng với tà, tâm chánh liền cảm ứng với chánh. Sở dĩ chúng ta chiêu cảm với cái tà quá nhanh chóng và rõ ràng là vì bên trong chúng ta, phần tà đang chiếm ưu thế hơn phần chánh. Một ngày từ sáng đến chiều, chúng ta niệm Phật thì ít mà niệm danh lợi, niệm **“năm dục sáu trần”**, niệm **“tham sân si mạn”** thì lại quá nhiều. Đây là đạo lý nhân quả mà chúng ta nhắc đi nhắc lại thường xuyên, nhưng để hiểu thấu đáo và tường tận thì thực tế chẳng được mấy người. Suốt ngày chúng ta cứ lo sợ được mất, sợ tốt xấu, sợ thành bại, để rồi tâm trí quên hết những lời giáo huấn của Phật.

Đức Phật như người mẹ hiền, Ngài luôn ở bên cạnh dõi theo từng hành trình chuyển hóa của chúng ta. Hòa Thượng dạy rằng: **“Bạn đừng nghĩ mình đang cô độc giữa trần gian này, bởi Phật Bồ Tát luôn ở bên cạnh bạn”**. Giống như một đứa trẻ luôn nằm trong tầm mắt của mẹ, mọi hoạt động ăn uống, ngủ nghỉ hay đi đứng của chúng ta đều không bao giờ nằm ngoài sự quan sát của các Ngài. Tuy nhiên, vì tâm tư lợi, người học Phật chúng ta thường quên rằng mình luôn có sự quan sát của Phật Bồ Tát và Thánh Hiền.

Có đôi khi chúng ta nhắc đến Phật chỉ để tô điểm cho bản thân chứ không phải để phản tỉnh hay tỉnh ngộ. Khi tà tâm luôn chiếm giữ và làm chủ nội tâm, chúng ta chắc chắn sẽ chiêu cảm yêu ma quỷ quái đến bên cạnh mình. Ngược lại, nếu chúng ta giữ được chánh niệm phân minh, thấu hiểu đâu là giáo huấn của Phật, đâu là lời dạy của Thánh Hiền; phân biệt rõ ràng đâu là hành động đức hạnh và đâu là việc làm của tà ma ngoại đạo thì chắc chắn yêu ma quỷ quái không bao giờ có thể tiếp cận hay tác động đến chúng ta.

Hòa Thượng từng chia sẻ trong một bài giảng của 1.200 chuyên đề rằng: “***Có đến 99% người học Phật ngày nay có nguy cơ rơi vào tà kiến***”. Chỉ cần chúng ta tùy tiện tiếp nhận một lời nói hay xem một đoạn phim của những người không phải chân chính học Phật, chúng ta sẽ bị tà kiến sai sử và dẫn dắt ngay lập tức. Ý thức được tâm mình vốn dễ bị dao động, suốt mấy mươi năm qua, tôi chưa từng lắng nghe lời giảng giải của bất kỳ ai ngoài Hòa Thượng Tịnh Không. Trong khi đó, nhiều người hằng ngày vẫn mãi mê tìm kiếm, nghe hết thuyết này đến thuyết nọ, cho rằng cái này nên, cái kia không nên. Thực tế, họ đang bị dẫn dắt đi sai đường mà không hề hay biết; cuối cùng, họ tin theo tà ma chứ không còn tin theo Phật.

Trong “***Kinh Pháp Hoa***”, Đức Phật có dạy: “***Ở trong nhà Như Lai, mặc áo Như Lai, nói pháp Như Lai***”. Khi chúng ta thực hành đúng lời Phật dạy, chúng ta sẽ nhận được sự bảo hộ và gia trì của Ngài giống như chúng ta đang mặc một bộ giáp sắt kiên cố. Dù áo giáp sắt của thế gian có thể bị đâm thủng, nhưng “áo giáp của Phật” thì bất khả xâm phạm.

Thế nhưng, chúng ta lại rất dễ bị xuyên thủng bởi những sự hào nhoáng bên ngoài. Mới đây, tôi được nghe kể về một vị giảng về hiếu đạo khiến người nghe cảm động đến rơi lệ; tuy nhiên, có một sự thật mà nhiều người không thấy: Họ nói hay như vậy là vì được trả thù lao rất cao, lên đến vài chục triệu đồng cho mỗi giờ nói chuyện. Chúng ta hãy thử suy xét xem, có vị Thánh Hiền nào giáo hóa chúng sanh mà lại ra điều kiện về tiền bạc như vậy chẳng? Phật Bồ Tát đến thế gian này để cứu độ chúng sanh, các Ngài chưa bao giờ đòi hỏi bất kỳ điều gì.

Vừa qua, tôi có nghe bài phát biểu của Thủ tướng Chính phủ nhắc lại lời dạy của Bác Hồ: “*Lương y như từ mẫu*”. Từ mẫu chính là người mẹ hiền. Khi con đau ốm, người mẹ không chỉ tận tâm tận lực chăm sóc mà còn mất ăn mất ngủ vì lo lắng. Đã là mẹ hiền thì lẽ nào lại nhận phong bì của con mình? Vậy mà thực tế ngày nay, mọi thứ dường như bị đảo lộn. Có những người nói đạo lý rất hay, nhưng cái giá phải trả cho một giờ nói chuyện của họ là hàng chục triệu đồng. Do đó, người thế gian thường nảy sinh tâm lý: Phải tốn nhiều tiền thì lời nói đó mới đáng tin.

Ngay cả Hòa Thượng ngày xưa cũng nhận được nhiều lời khuyên rằng nên bán vé mỗi khi giảng Pháp hay thu tiền khi tổ chức quy y. Bản thân tôi cũng từng

được người khác khuyên rằng không nên dạy miễn phí mà phải lấy học phí thật cao thì người ta mới trân trọng mà học tập. Xét về mặt tâm lý xã hội ngày nay, điều này không phải không có lý bởi nhiều người có tâm sĩ diện; họ cho rằng nơi nào đóng nhiều tiền thì nơi đó mới có giá trị. Ví dụ tại các trung tâm Anh ngữ, nhân viên tư vấn thường rất giỏi trong việc đánh vào bản ngã và khích tướng các bậc phụ huynh. Họ khen ngợi con trẻ thông minh vượt trội để cha mẹ sẵn lòng chi ra hàng chục triệu đồng đóng học phí mà không cần xem xét kỹ năng lực thực sự của con mình. Chúng ta làm cha làm mẹ nhưng đôi khi lại không hiểu con bằng những người lạ chỉ mới gặp lần đầu.

Trong việc học Phật cũng vậy, chúng ta biết rất rõ những lời Phật dạy, những lời Thánh Hiền răn bảo, nhưng chúng ta lại không tuyệt đối tin theo. Chỉ cần một lời nói bên ngoài tác động, tín tâm của chúng ta liền bị dao động ngay lập tức. Trước đây, các học trò thường thắc mắc và hỏi Ngài Lý Bình Nam rằng: *“Tại sao Thầy không mời các vị giảng sư nổi tiếng đến giảng Pháp?”*. Thực tế, mỗi khi có một vị danh tiếng đến thăm, Ngài Lý Bình Nam đều ra tận sân bay tiếp đón, rước về cúng dường và đãi ngộ rất nồng hậu; thế nhưng, Ngài tuyệt đối không mời họ khai thị hay giảng giải bất cứ điều gì cho hội chúng. Ngài Lý Bình Nam đã giải thích rằng: *“Tôi hộ pháp cho các vị; tôi muốn bảo hộ tâm thanh tịnh cho các vị; tôi không muốn làm cho tâm của các vị bị chao đảo. Bởi lẽ, các vị đang niệm Phật rất tốt, nếu một vị giảng sư khác đến và nói rằng: Niệm Phật đã tốt rồi, nhưng nếu trì thêm chú nữa thì còn tốt hơn. Ngay lập tức, tâm của các vị sẽ bị lay động”*.

Thực tế hiện nay, chúng ta phần nhiều đều rơi vào cảnh này. Chỉ cần nghe một lời nói từ người có tiếng tăm lừng lẫy, danh vọng cao hay địa vị xã hội không ai sánh bằng, chúng ta liền tin theo ngay lập tức. Chúng ta thường có tâm lý tự ti rằng mình là người *“thấp cổ bé họng”*, lời nói không có trọng lượng nên dễ dàng tin vào những người có địa vị. Chúng ta cho rằng người có địa vị xã hội lớn chắc chắn phải có công đức và uy tín lắm thì mới đạt được như vậy. Chính suy nghĩ này đã khiến tín tâm của chúng ta dễ dàng bị lung lay. Chúng ta phải nên nhớ rằng: Đọa lạc là chính mình đọa lạc, chẳng ai có thể đọa lạc thay cho chúng ta. Có người rất ngây thơ hỏi tôi rằng: *“Tại sao người ta đã xen tạp mà lại còn muốn mình cũng phải xen tạp theo họ?”*. Tôi trả lời một cách đơn giản: Khi người ta

đọa lạc, họ cũng mong muốn có người đồng hành cho “vui”; họ sợ phải đọa lạc một mình trong sự cô độc.

Hòa Thượng nói: ***“Chúng ta đã học Phật nhiều năm, có thể khẳng định rằng lời dạy của Phật Bồ Tát là chân thật, nhất định không có lời giả dối. Phật Bồ Tát nhất định không bao giờ rời xa chúng ta, không bao giờ bỏ mặc chúng ta. Vấn đề nằm ở chỗ tâm cầu đạo, cầu học của chúng ta là chân thật hay giả dối?”***. Nếu đã là chân thật thì không có chuyện nay nghe chỗ này, mai nghe chỗ nọ. Hòa Thượng từng nói rằng có đến 97% người học Phật có nguy cơ rơi vào tà kiến (bản thân tôi thì nhận thấy con số này phải đến 99%). Chỉ cần chúng ta nghe qua lời của một ai đó thiếu chánh kiến, tín tâm sẽ bị dao động. Đối với người niệm Phật, chúng ta phải biết năng lực của câu Phật hiệu là vô cùng vô tận. Khi chúng ta niệm Phật, năng lực ấy sẽ lan tỏa một từ trường mạnh mẽ để bảo hộ chúng ta. Nếu chúng ta dễ dàng bị tiêm nhiễm hay cảm nhiễm bởi những thứ bên ngoài, điều đó chứng tỏ chúng ta chưa thật sự tin Phật, niềm tin chưa xác quyết và sự hành trì chưa đủ mạnh mẽ. Dù công phu hành trì còn yếu, nhưng nếu có một niềm tin kiên định thì chúng ta vẫn như đang được mặc một bộ giáp sắt bảo hộ.

Hằng ngày, chúng ta thường bị dao động bởi những chuyện phải quấy, tốt xấu, tà chánh do người thế gian thù ghét, chứ không phải lời của một bậc chân tu. Có người bảo rằng: *“Việc này tốt lắm”*, nhưng khi hỏi vì sao biết thì lại đáp: *“Tôi nghe người ta nói”*. Họ tin theo mà không hề biết người nói đó là ai. Vì vậy, khi nghe bất kỳ ai giảng giải, chúng ta phải xem xét họ có truyền thừa chánh mạch hay không? Chúng ta cần biết người đó học với ai, quá trình học tập ra sao, đã thực tiễn tu hành được bao nhiêu năm. Trong thời đại ngày nay, nếu không có tâm tinh tế, chúng ta sẽ không thể phân biệt được thật giả. Với sự phát triển của công nghệ Trí tuệ nhân tạo (AI), người ta có thể tạo ra những video giả mạo giống hệt như thật chỉ qua vài câu lệnh.

Tôi luôn khuyên mọi người rằng: Tương lai phải làm người tốt, phải làm việc tốt, nhất định không được làm việc xấu. Bởi nếu người ta có sao chép hình ảnh hay lời nói của mình, họ cũng chỉ sao chép được những điều tốt đẹp. Mấy ngày nay khi tôi đi công tác tại Hà Nội, việc làm thủ tục an ninh tại sân bay diễn ra rất thuận tiện nhờ công nghệ nhận diện khuôn mặt. Hệ thống này giúp kiểm soát an ninh vô cùng chặt chẽ; nếu là tội phạm, máy sẽ cảnh báo ngay lập tức.

Ngược lại, đối với người tốt, mọi việc đều trở nên hanh thông, thậm chí khi lên máy bay cũng không cần xuất trình giấy tờ hay vé, chỉ cần nhận diện khuôn mặt là cửa tự động mở. Rõ ràng, người tốt thì không có gì phải lo sợ, luôn được bảo hộ từ bên trong lẫn bên ngoài.

Vì vậy, tôi khuyên mọi người đừng bao giờ tùy tiện nghe theo lời của bất kỳ ai. Nếu muốn nghe, chúng ta phải tìm hiểu xem người đó là ai, họ học từ đâu, có sự truyền thừa chánh mạch hay không? Dù họ đã tiếp nhận truyền thừa, cũng phải xem quá trình tu dưỡng của họ kéo dài bao lâu và kết quả đạt được như thế nào. Hòa Thượng từng dạy rằng kết quả nói lên sự hành trì của chúng ta chính là minh chứng rõ ràng nhất, không cách nào che giấu được. Người thế gian có thể dùng những thủ đoạn tinh vi để lừa dối đại chúng, khiến nhiều người không hiểu đạo bị mê hoặc. Sở dĩ chúng ta dễ bị lừa gạt là vì tâm địa bản thân vẫn còn sự hư tình giả ý, tu hành qua loa đại khái. Hòa Thượng khẳng định: **“Chỉ cần người có một chút tâm thanh tịnh thì không ai có thể lừa gạt được họ”**.

Cho nên Hòa Thượng nói: **“Tâm cầu học đạo của chúng ta nhất định phải đạt được sự chân thiết”**. Chân thiết nghĩa là chân thành và tha thiết. Sự tha thiết ấy thể hiện ở việc tâm không dao động, không ngo nghiêng hướng này hay hướng nọ mà chỉ nhất tâm một hướng. Nói một cách dễ hiểu, chúng ta phải thẳng một đường mà tiến bước. Nếu đã phát nguyện niệm Phật cầu vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc thì đời này kiếp này chỉ có duy nhất một mục tiêu đó. Giả sử có ai bảo rằng: *“Đừng niệm Phật nữa, đừng cầu vãng sanh nữa, tôi sẽ cho bạn sống thêm 30 năm hay 50 năm nữa”*, chúng ta cũng nên từ khước để chọn con đường vãng sanh về cõi Phật. Đó mới thật sự là tâm tha thiết.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta học Phật mà không có sự tương ưng với Phật là vì chúng ta không có chân thiết. Nếu không có tâm này, dù Phật Bồ Tát có hiện thân cũng chỉ uống phí, bởi các Ngài không thể giúp gì được cho người không muốn quay đầu”**. Điều này giống như người mẹ luôn nhớ thương đứa con lưu lạc nhiều năm; mẹ biết chỗ con ở và muốn gọi con về, nhưng đứa con lại đáp rằng: *“Con không về đâu, con sống ở đây quen rồi, ở đây vui hơn, còn chỗ của mẹ buồn lắm”*. Khi ấy, người mẹ cũng đành gạt lệ mà quay về. Ngược lại, nếu đứa con thật lòng muốn về nhưng lại thiếu lộ phí, thì chắc chắn người mẹ sẽ tìm

đến để hỗ trợ cho con trở về nhà. Chúng ta tu hành cũng vậy, phải có lòng chân thành, thiết nguyện thì mới chiêu cảm được Phật Bồ Tát đến gia trì.

Hòa Thượng nói: ***“Việc chúng ta cầu pháp tu hành trong đời này có được thành tựu hay không, thành tựu sớm hay muộn, hoàn toàn phụ thuộc vào chính mình chứ không phải ở nơi Phật Bồ Tát”***. Như Hòa Thượng đã nhắc nhở, nếu chúng ta thực hành được trọn vẹn 100% những lời dạy trong ***“Kinh Vô Lượng Thọ”*** thì sẽ đạt thượng phẩm thượng sanh. Nếu chỉ làm được 20% thì đạt hạ phẩm hạ sanh. Một khi chúng ta chỉ thực hiện được 20% mà lại mong cầu phẩm vị cao hơn thì đó là điều không thể. Ngược lại, nếu ngay cả mức 20% mà cũng không làm được, nghĩa là chúng ta không có thành tựu, không thể vãng sanh.

Cho nên, mấu chốt của sự thành tựu nằm ở sự chân thành, thiết nguyện và một tín tâm không bị dao động. Có những người hằng ngày vẫn tưởng mình đang an trú trong ngôi nhà của Phật, nhưng thực tế, ngôi nhà ấy đã thay đổi từ lâu. Nếu chúng ta tin theo ma, làm theo ma thì thực chất chúng ta đang an trú trong ngôi nhà của ma và đi trên con đường của ma mà không hay biết. Vì vậy, thông qua bài học hôm nay ***“Tà cảm với tà, chánh cảm với chánh”***, chúng ta phải hết sức phản tỉnh; nếu không thường xuyên quán chiếu lại mình, chúng ta sẽ không thể nhận ra những sai lệch trong tâm để kịp thời sửa đổi.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót.

Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!